

Карл Май

ЧЕРНИЯ МУСТАНГ

Карл Май

Виелица

Бях ходил с прославения вожд на апачите Винету при едно приятелско племе от татък Скалистите планини, за да участвуваме в есенния лов на бизони. След това, въпреки късното годишно време, бяхме прекосили целия Уайоминг до форт Ниобрара в Небраска, където ни изненада зимата. Тъй като в този форт често идваха сиукси, които съвсем незаслужено ни смятаха за свои смъртни врагове, предпочетохме да премълчим имената си. По-добре беше никой да не знае, че там се намират Винету и Поразяващата ръка. Понеже дрехите ни бяха съвършено скъсани, пък и бяхме с намерение да потеглим към Цивилизования изток, купихме си от форта прилични облекла от дебел плат за зимата, както и хубави одеяла. В това облекло аз вече не приличах на ловец и понеже се нарекох мистър Байер, а Винету не се отделяше нито за миг от мен, скоро почнаха да го наричат „индианецът на мистър Байер“.

За съжаление, докато бяхме във форт Ниобрара, паднаха такива снегове, че цялата страна стана непроходима и ние се видяхме принудени да прекараме там декември и януари. Общувахме само с малцината офицери от гарнизона и с още двама души, които бяха пътници като нас – братята Бърнинг от града Моберли в Мисури. Те бяха намерили злато в Блекхилс и сега горяха от нетърпение да се завърнат при съпругите си.

Във форта се беше събрал всякакъв свят. Повечето бяха съмнителни личности, с които братята Бърнинг отбягваха да се събират. През тези два месеца ставаха какви ли не скандали. Изгърмя се много барут, много пари се изгубиха на карти и се изпи още повече вино. Най-грубо се държаха двама души, които се наричаха Грайндер и Слак. Те бяха комарджии, пияници и страшни кавгаджии, но не притежаваха капка смелост. Не минаваше ден без скандал, предизвикан от тях. Най-отвратителното в тях обаче беше навикът им да употребяват при всякакъв случай клетвите: „Да ослепея веднага, ако...“ – това бяха думи на Грайндер, и „Господ да ми вземе ума“ – на Слак.

С мен тези двама души се опитаха да се закачат само веднъж, но получиха такъв урок, че после не смееха да се мернат пред очите ми.

Трябва да спомена само още и за двама индианци, които снежната буря също така беше докарала във форта. Те твърдяха, че принадлежат към племето кадо, но навярно бяха изпъдени от някое друго племе. Възнамеряваха да потеглят надолу, към Карфас, и затова отсега тъкмяха лъкове и стрели, та по пътя да могат да убиват дивеч. Ние им подарихме, каквото можахме, но за съжаление във форта нямаше нито коне, нито пушки.

В началото на февруари неочаквано настъпи известно затопляне,

духна южнякът, заваля дъжд. Снегът скоро изчезна и ние вече можехме да мислим за продължаване на пътешествието си. Първи тръгнаха двамата индианци, разбира се, пеш. Дадохме им добър запас от храна, който положително щеше да им стигне до форт Хилок, където щяха да спрат на почивка. Два дни по-късно потеглиха и братята Бърнинг, а на следния ден те бяха последвани от Грайндер и Слак. Гочно тогава бях с Винету при вратата. Когато минаваха край нас, Слак извика:

– Не ни се изпречвайте вече на пътя. Господ да ми вземе ума, ако още при първата среща не ви претрепя като кучета.

А Грайндер прибави заплашително:

– Да, помнете това, негодници. Да ослепея, ако не ви изпратя на оня свят заради плесницата, която ми ударихте.

Ние, разбира се, се престорихме, че не сме чули нищо. От такива хора нямаше защо да се страхуваме.

Като опитни ловци изчакахме още един ден, за да се уверим, че времето няма да се развали. След това потеглихме и ние. Всеки знае, че язденето по разкаляна почва не е особено приятно. Но нашите чудесни жребци си бяха отпочинали отлично през тези няколко седмици и сега леко преодоляваха всички пречки. Пред себе си ние виждахме ясните отпечатыци на всички, напуснали форт Ниобрара преди нас. Те, изглежда, без изключение пътуваха към форт Хилок, където отивахме и ние. Това ме накара да се обезпокоя за братята Бърнинг. Бях се научил, че в последните дни Слак и Грайндер изгубили много пари на комар, а тези хора бяха способни на всичко. Както ние, така и те знаеха, че двамата братя носят със себе си злато и макар че бяха твърде подли да излязат в открита борба, все пак допусках, че ще им устроят засада. Когато съобщих опасенията си на Винету, той не отговори нищо, но петите му веднага пришпориха жребеца, което беше по-ясно, отколкото ако беше казал: „Имаш право, да побързаме и настигнем разбойниците.“

Няма никакъв смисъл да описвам незначителните подробности на пътуването. След няколко дни усилена езда се намерихме толкова близо до форт Хилок, че на другия ден вече щяхме да сме там.

Следите пред нас бяха свършено ясни. Индианците, като пешеходци, макар да имаха два дни преднина, много скоро щяха да бъдат настигнати от братята Бърнинг. А от следите на Грайндер и Слак се виждаше, че са пришпорвали толкова жестоко конете си, щото се намираха вече на незначително разстояние от двамата братя. Това ме разтревожи още по-силно. Защо тези двама разбойници бяха яздили толкова бързо? Дали само за да стигнат по-скоро във форт Хилок, или пък наистина

имаха намерение да нападнат и ограбят братята? През последните няколко часа всичко щеше да се изясни. Ако следите покажеха, че Грайндер и Слак са задминали Бърнингови, опасенията ми щяха да станат неоснователни.

Продължихме да препускаме в галоп през равнината все покрай следите, които внимателно наблюдавахме. Измина час, след него още един, после Винету неочаквано спря коня си, а когато и аз спрях моя, заяви:

– Двамата мъже на име Бърнинг са обречени. Тази нощ ще бъдат убити.

Само кимнах, защото и аз бях на същото мнение. Той продължи:

– Разликата между двете следи е около час. В последните осем мили тя не намаля. Значи Грайндер и Слак не искат да задминат Бърнингови, а да ги настигнат по тъмно и да ги убият.

– Господи! – извиках аз. – А ние не можем да им помогнем с нищо!

– Хау! – потвърди вождът. – Невъзможно е да ги настигнем толкова бързо, защото след два часа ще настъпи нощ и няма да виждаме вече следите. Но нека не губим време. Да се спуснем колкото се може по-бързо след тях и да молим великия Маниту да спаси двамата братя.

Яздихме до мръкване, после почивахме няколко мъчителни часа, а с пукването на зората възседнахме конете и продължихме напред. За наше най-голямо отчаяние скоро видяхме по следите на разбойниците, че те малко по малко са догонвали двамата братя. Всеки миг можеше да ни донесе тъжната вест, че два човешки живота са унищожени.

Яздехме между храсталаци, където следите завиваха. Но щом завихме и ние, конете сами се заковаха на място. Пред нас в голяма локва кръв лежаха братята Бърнинг. Скочихме от конете да огледаме труповете им. Смъртта беше настъпила още снощи. За наша изненада забелязахме, че те не са били застреляни, а прободени с нож. Да убиеш човек с нож – иска се много по-голяма смелост, отколкото да го застреляш отдалеч с пушката си. Нима убийците бяха по-малко подли, отколкото ги мислихме? Или пък имаха някакво основание да предпочетат ножа пред куршума?

Не останахме при труповете дълго, а веднага се спуснахме по следите на злодеите, които за наша изненада водеха право към форт Хилок. Нима след престъплението те нямаше да избегнат това населено място?

След около половин час видяхме от следите, че конниците са спирани. Тук вече имаше не само следи от копита, а и от човешки крака. След това дирите се разклоняваха – в две посоки по двама конника.

Какво значеше това? Спряхме се и Винету извика:

– Дявол да го вземе! Тук убийците са настигнали двамата индианца и са им подарили откраднатите коне.

С каква прозорливост Винтеу откри пак истината! Едва сега разбрах защо убийците бяха проболели жертвите си с ножове. Така те искаха да уличат двамата индианци, а ето че стоварваха върху тях и нова улика.

Докато препускахме към форта, забелязах как приятелят ми стиска устни и най-последно промълви:

– Ето, моят брат още веднъж може да се убеди кои са по-добри – червенокожите или белите.

Какво трябваше и какво можех да отговоря? Нищо! Пък и нямаше време, защото неочаквано към нас се приближи голяма група конници. Това беше гарнизонът на форт Хилок, воден от един подпоручик. Сред конниците видяхме двама индианци, вързани за седлата на конете си. Когато групата спря, офицерът направо ни запита:

– Забелязахте ли нещо нередно по пътя си, господа?

– Да, на три четвърти час оттук намерихме трупове на двама ограбени мъже. Но аз виждам индианци между хората ви. Защо сте ги вързали?

– Защото те са убийците. Сега отиваме да погребем жертвите им, а тях да обесим над гробовете. Може би вие знаете, че правосъдието на запад е бързо.

– Разбира се, че знаем, сър. Но сигурен ли сте, че именно тези двама индианци са престъпниците?

– Разбира се, че са те. Хванахме ги с конете и оръжието на ограбените.

– А от кого научихте това?

– Човече, кой ви дава право да ме разпитвате? Аз съм офицер и обяснения не давам!

Подпоручикът се обърна и вече се готвеше да пришпори коня си, когато извиках:

– Стойте, сър! Само още миг! Не се ли намират във форта други две лица, чиито показания са дали повод за арестуването на индианците?

С това аз успях да го заинтригувам и накарам да ме изслуша. Когато свърших разказа си, той ме погледна смаян и каза:

– Хм! Грайндер и Слак нямат особено почтен вид. Добре, ще се върна, но тежко ви, ако се подигравате!

Той избра шестима души, които да погребат мъртвите, а след това всички потеглихме обратно към форта. Индианците не биваше да

разговарят с нас, но от погледите им личеше колко са ни благодарни.

Бяха изминали само минути, когато внезапно заваля сняг и температурата рязко спадна. Винету погледна загрижено небето. Но нямаше време за приказки, защото вече приближихме форта.

Капитанът разсеяно изслуша доклада на своя подчинен, а после се приближи към нас и като огледа с око на познавач конете ни, се провикна:

– Великолепни животни! Купувам ги начаса, господа! Колко струват?

Едва след този въпрос той сметна за нужно да ни погледне и в същия миг по лицето му се изписа огромна изненада.

– По дяволите! - възкликна той. - Въпреки тези дрехи аз ви познах. Не си ли спомняте срещата ни в Джеферсън сити? Невъзможно е да се лъжа, Вие двамата сте...

– Моля, не споменавайте имена, капитане! – прекъснах го бързо аз. – Тъй като се намираме на територията на сиуксите, предпочитаме да не се знае кои сме. Да влезем вътре.

Без да губя време, разказах на моя стар познат как стои работата и накрая добавих:

– Най-жалкото е, че падна сняг! Сега е невъзможно да се видят следите, а те са доказателство за убийството.

– Все едно, сър. Зная какви хора сте вие двамата и вярвам на думите ви.

Подпоручикът донесе грог и аз тъкмо бях свършил с подробностите около убийството, когато вратата неочаквано се отвори и двамата злодеи влязоха.

– По дяволите! – извика Грайндер, като ни забеляза. – Да ослепея на място, ако това не са мистър Байер и неговият индианец.

– Да, те са – отговори капитанът, като незабелязано даде знак на подпоручика да излезе. – Май не ви е особено приятно да срещнете отново тези джентълмени.

– Да не ни е приятно ли? Дявол да ме вземе, ако нещо, що се отнася до тези хора, ми е приятно или неприятно! Те не ме интересуват.

– О, едва ли! Ако знаете защо са дошли във форт Хилок, ще влязете в интересова. Те познават истинските убийци и ги преследват.

– Истинските убийци ли?

– Но това са индианците.

– Не. Мистър Байер твърди, че убийците се наричат Слак и Грайндер.

– Слак и Грайн... По дяволите, значи ние!

– Да, вие!

– Да ослепея на място, ако той не си е изгубил ума, щом твърди това! Какво ще кажеш, Слак?

– Господ да ми вземе ума, ако не му затыкна устата така, че цял живот да трябва да мълчи! Ела, Грайндер! Ние нямаме работа с такива хора!

– Не мърдай! – заповяда капитанът.

Въпреки заповедта му, те понечиха да излязат, но когато отвориха вратата, пред тях се изпречи подпоручикът с половин дузина войници, които начаса ги заловиха.

– Какво значи това? – извика Грайндер, като се дърпаше.

– Това значи, че ви арестувам за убийство и грабеж – отговори капитанът.

Незабавно беше образуван съд, състоящ се от офицерите и трима подофицери. Винету и аз, както и двамата индианци, щяхме да бъдем свидетели. Войниците грижливо пазеха арестуваните. Но двамата съсем не бяха изгубили присъствие на духа. Падането на снега беше скрило както следите на убийството, така и тези, които водеха към скривалището на златото.

Трябва да се признае, че при липсата на тези доказателства разпитът не беше лесен. Разбойниците отричаха всичко и скоро се стигна до пререкания между тях и капитана, поради което аз се видях принуден да го помоля ако не да завърши, то поне да прекъсне съдебното дирене.

– Какво? – извика Грайндер. – Няма да позволим такова нещо! Или ще ни осъдите веднага въз основа на необорими доказателства, или ще ни пуснете!

– Да – намеси се Слак. – Бесете ни или ни пуснете! Онова, което мистър Байер и индианецът му изнасят срещу нас, е толкова смешно, че аз просто ги съжалявам за глупостта им. Но за да им докажем наистина своята невинност, предлагам двубой. Оставете ни тази нощ в някое тъмно помещение и дайте на всекиго в ръка по един остър нож. Онези, които останат живи, ще са правите. Съгласен ли си, Грайндер?

– С удоволствие – отвърна запитаният. – Американският дуел е наш специалитет. Доста хора паднаха вече под ножа ни и ще изпитам голямо удоволствие, ако и тези тъй наречени джентълмени приемат предложението ни. За съжаление убеден съм, че те нямат смелост да излязат на такъв дуел.

Хвърлих въпросителен поглед към Винету. Той ми кимна и

притвори очи. Затова казах:

– Въпреки очакванията ви, ние приемаме, господа!

Капитанът определи точно условията на дуела на тъмно. След това отведеха двамата злодеи. При отдалечаването си те не преставаха да сипят върху ни хули. Очевидно ни смятаха за новаци, които до осем вечерта ще побързат да се измъкнат от форта.

След като ги затвориха, капитанът ни показа бараката, където щеше да стане дуелът. Тя беше построена от груби и яки дъски. В момента вътре имаше само малко сено. Тежко резе залостваше вратата отвън.

Разговаряхме с офицера почти до осем часа, без да отваряме дума за дуела, но на два пъти ни съобщиха, че Грайндер и Слак са питали дали сме още тук. Точно в осем часа ги откараха в бараката и им върнаха ножовете. Малко след това и ние се явихме на бойната сцена. Грайндер и Слак се бяха облегнали на задната стена на бараката.

– Виж ги ти, дойдоха! – присмя се Грайндер. – Няма смисъл да се чака до сутринта – можете да отворите след четвърт час, защото дотогава душите на тези господа ще бъдат вече в ада!

Въпреки заплашванията, чувствувах се, че гласът му трепери. Уплахата им се засили от думите на капитана:

– Съгласен съм, че всичко ще свърши бързо, но с обратен резултат. Вие, изглежда, още не знаете, че тези господа са Поразяващата ръка и Винету!

– Пораз...! – заекна злодеят. Но не мина много, когато той прибави: – Да ослепея начаса, ако това не е най-дръзката и глупава лъжа!

Без да продумам дума, пристъпих напред, хванах го с една ръка за колана, издигнах го и го изхвърлих така към стената, че дъските изпращаха.

– Дявол да ви вземе! – извика Слак, докато Грайндер се изправяше с ругатни. – Но това е измама! Защо не ни казахте по-рано кои са? Сега сме обречени на сигурна смърт! Не, по-добре продължете процеса!

– Принавате ли, че вие сте убийците и крадците?

– Не и не, ние сме невинни!

Злодеите продължиха да ругаят, докато капитанът излизаше. Млъкнаха едва когато вратата хлопна подире му. Сега вече всеки от нас се стремеше да не издаде с шум мястото, където се намира.

Що се отнасяше до нас, бяхме решили да не ги убиваме, а чрез страх пред смъртта да ги накараме да признаят. Затова седнахме така, че всеки, който се приближи, да се натъкне най-напред на нозете ни. Разбира се, липсваше ни всякаква представа за време. Пресметнах горе-

долу първия половин час, а сетне още толкова, без да доловя някакъв шум. Изведнъж стана адски студено – студът проникваше до костите ни, и веднага след това се чу глухо бучене Само няколко минути по-късно вълн се разнесоха възгласи:

– Каква странна светлина по върховете! Близъд¹, иде близъд!

Скоро виковете навън заглъхнаха. Пазачите бяха побягнали в здравата барака. Малко след това връхлетя първата въздушна вълна, която сякаш искаше да помете всичко от земята. Вятърът забуча, зарева, застана. Трясна гръм. Блеснаха светкавици. Бараката се изпълни със снежен прах, който ураганът блъскаше през цепнатините. Ние треперехме от студ. Земята се тресеше. Така продължи повече от половин час. Между поривите на бурята чувахме стенанията на Грайндер и Слак. После ураганът събра всичките си сили за един последен съкрушителен удар. Подът под нас потръпна. Бараката се наведе отначало надясно, после наляво и най-сетне задната ѝ част с трясък рухна. Като че ли доволен от това, близъдът изчезна също тъй внезапно, както се бе появил. Опасността отмина.

В мрака зърнахме как една фигура се изправя изпод развалините и побягва със страшен рев. Това беше Слак. От другия край се чуваха неопикуеми звуци. Станахме и изтичахме нататък. Под една греда между раздробените дъски лежеше Грайндер. Вдигнах гредата и Винету го измъкна. Отнесохме го в офицерското жилище, където ни посрещна капитанът. Когато го поставихме край огъня и видяхме раните му, не можахме да сдържим виковете си на ужас. Някаква остра треска беше разкъсала носа и очите му.

– Сляп, сляп, сляп! – извика капитанът, като скръсти ръце. – О, а как се кълнеш да ослепеел начаса! Това е Божие наказание!

Бях толкова развълнуван, че не можех да пророня нито дума. Винету също мълчеше. Превързахме ранения, а след това излязохме извън форта, за да видим къде се е дянал Слак. Скоро откъм дърветата дочухме особени звуци. Не ни беше нужно много време, за да намерим втория убиец, който ровеше под корените на едно дърво и непрекъснато си тананикаше като дете:

– Злато, златце, златенце в торбички осем, в торбички осем...

С мъка успяхме да го отстраним и наистина под мъха намерихме осем доста тежки кожени торбички. Това беше златото на братя Бърнинг, което стана причина за тяхната смърт.

1. Снежна буря (англ.)

Заведохме Слак във форта и едва там видяхме, че косата му се е слепила от кръв. Когато го прегледахме, оказа се, че падащите дъски са го ударили зле в главата. Дали това беше причината за полудяването му, или от страх бе изгубил ума си, не можахме да разберем.

И тъй Грайндер сляп, а Слак луд! Точно така, както предизвикваха Божия гняв в своите клетви. Всяко престъпление рано или късно бива наказано и никой престъпник не може да избегне справедливата присъда на Твореца!

КРАЙ

© Владимир Мусаков, превод от немски

Karl May
Ein Blizzard [=Ein amerikanisches Doppelduell], 1897

Сканиране, разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Карл Май
ЧЕРНИЯ МУСТАНГ

Преводач: Владимир Мусаков
Редактор: Надя Фурнаджиева
Худ. редактор: Ангел Домусчиев
Техн. редактор: Петко Царев
Коректор: Жанета Желязкова

Немска, II преработено издание
Формат. 84/108/32. Печатни коли: 11. Издателски коли: 9,24. Тираж: 30 000
Дадена за набор на 01. 04. 1991 г. Излязла от печат на 30. 06. 1991 г.
Издателство „ЛЕТЕРА“ – Пловдив
Фотонабор – „ККК“ – Пловдив
ДФ „АБАГАР“ – печатница, Велико Търново

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4473>]